

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a JUDr. Ing. Viery Horčicové v právní věci žalobkyně: **Mgr. S. K.**, zast. Mgr. Lukášem Kratochvílem, advokátem, se sídlem Solná 5, Ostrava, proti žalovanému: **Česká lékárnická komora**, se sídlem Antala Staška 80, Praha 4, zast. Mgr. Jiřím Švejnhou, advokátem, se sídlem Vinohradská 126, Praha 3, v řízení žalobě proti rozhodnutí Čestné rady České lékárnické komory ze dne 16. 4. 2009 čj. 223/ČR/2008

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Čestné rady České lékárnické komory ze dne 16. 4. 2009 čj. 223/ČR/2008 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 10.640,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám Mgr. Lukáše Kratochvíla, advokáta.**

Odůvodnění

Žalobkyně se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí Čestné rady České lékárnické komory ze dne 16.4. 2009 č.j. 223/ČR/2008, kterým byla jednak zproštěna disciplinárního obvinění spočívajícího v tom, že vykonávala v období od 4.12. 2007 do 31.12. 2007 funkci odborného zástupce v lékárně Tesco Hrabová, aniž by byla držitelkou osvědčení ČLK k výkonu funkce odpovědného zástupce, a současně byla uznána vinnou ze spáchání disciplinárního deliktu spočívajícího v tom, že vykonávala v období od 1.1. 2008 do 31.5. 2008 funkci odborného zástupce v uvedené lékárně, aniž by byla držitelkou osvědčení ČLK k výkonu funkce odborného zástupce. Tím měla podle § 1 odst. 2 disciplinárního řádu ČLK spáchat disciplinární delikt spočívající v závažném porušení povinností člena komory uvedených v § 9 odst. 2 písm. a), písm. b) zákona č. 220/1991 Sb., o České lékařské komoře, České stomatologické komoře a České lékárnické komoře, ve znění pozdějších předpisů, a v §

7 odst. 1 písm. a), písm. b) organizačního řádu ČLK a v § 1 odst. 1, odst. 2 licenčního řádu ČLK a v bodě 6 a 12 etického kodexu ČLK.

Žalobkyně v žalobě uvádí, že výše uvedeným rozhodnutím Čestné rady žalované byla zkrácena na svých právech, že uvedené rozhodnutí je založeno na procesních pochybeních, je hmotněprávně nesprávné, a proto se touto žalobou domáhá jeho zrušení, a to ve výroku, jímž byla uznána vinnou ze spáchání disciplinárního deliktu.

Nesprávnost napadeného rozhodnutí žalobkyně spatřuje zejména v tom, že disciplinární řízení nebylo zahájeno a vedeno v souladu s příslušnými ustanoveními zákona č. 220/1991 Sb., neboť tento zákon v ustanovení § 14 odst. 2 písm. c) svěřil pravomoc k podání návrhu na zahájení disciplinárního řízení toliko revizní komisi okresního sdružení komory. V případě disciplinárního řízení vedeného proti žalobkyni však v rozporu se zákonem tento návrh vzešel přímo od revizní komise ČLK, a to podáním ze dne 8.12. 2008 přímo k Čestné radě ČLK. Při jednání Čestné rady dne 16.4. 2009 tento nesprávný procesní postup žalobkyně namítala, nicméně její námitka byla zamítnuta.

K tomu žalobkyně uvádí, že dle § 13 odst. 1 zákona č. 220/1991 Sb. čestná rada okresního sdružení vykonává disciplinární pravomoc vůči jeho členům, dle odst. 4 proti písemnému rozhodnutí čestné rady okresního sdružení o uložení disciplinárního opatření může člen, kterému je disciplinární opatření uloženo, podat opravný prostředek do patnácti dnů od jeho doručení, a konečně dle odst. 5 o opravném prostředku rozhoduje Čestná rada komory, která přezkoumávané rozhodnutí může potvrdit nebo zrušit.

Pokud tedy v daném případě byl žalovanou obejit zákonný postup pro podání návrhu na zahájení disciplinárního řízení revizní komisí místně příslušného okresního sdružení ČLK a rovněž nebylo v prvním stupni rozhodováno čestnou radou místně příslušného okresního sdružení ČLK v rozporu s ustanoveními § 13 a § 14 zákona č. 220/1991 Sb., pak byla žalobkyně zkrácena na svých právech tím, že jednak bylo napadené rozhodnutí vydáno v rámci disciplinárního řízení, které nebylo zahájeno v souladu se zákonem, a dále tím, že na základě tohoto postupu byla žalobkyně zbavena možnosti dvoustupňového rozhodování v rámci kompetentních orgánů žalované, čímž jí byla odňata možnost podat proti rozhodnutí o uložení disciplinárního opatření opravný prostředek v souladu s ustanovením § 13 odst. 4 zákona č. 220/1991 Sb. s následným rozhodováním o opravném prostředku Čestnou radou ČLK dle § 13 odst. 5 zákona č. 220/1991 Sb.

Žalobkyně rovněž namítá, že napadené rozhodnutí je založeno na právním hodnocení, které je hmotněprávně nesprávné a předpokládá stanovení povinnosti nad rámec zákona. Licenční řád ČLK stanovuje podmínky pro výkon funkce odborného zástupce nestátního zdravotnického zařízení provozujícího lékárnickou praxi nad rámec zákona č. 160/1992 Sb., o zdravotní péči v nestátních zdravotnických zařízeních, a žalobkyně splnila veškeré podmínky a povinnosti stanovené zákonem č. 160/1992 Sb. pro výkon funkce odborného zástupce, o čemž svědčí i ta skutečnost, že byla příslušným krajským úřadem jako odborná zástupkyně lékárny zaregistrována.

Požadavek vydávání osvědčení k výkonu funkce odborného zástupce ze strany ČLK jde jednoznačně nad rámec zákona, přičemž se ani nejedná o podrobnější úpravu práv a povinností členů ČLK stavovským předpisem či na základě zákonného zmocnění, neboť požadavky na osobu odborného zástupce jsou taxativně dány zákonem č. 160/1992 Sb. v jeho ustanovení § 9, které byly žalobkyní bezesbýtku splněny.

Žalobkyně přitom zdůrazňuje, že pokud jednala v souladu s právem a zákony, nemohla současně porušovat či porušit jakékoliv své jiné právní povinnosti, a to ani vůči zákonu č. 220/1991 Sb., ani vůči jakémukoliv právnímu předpisu nižší právní síly nebo

stavovském předpisu ČLK. V případě možného konfliktu mezi zákony a stavovskými předpisy musí převládnout zákon jako předpis vyšší právní síly a nejasnosti a nepřesnosti právní úpravy nemohou jít k tíži žalobkyně. Proto se žalobkyně nemohla dopustit jakéhokoliv disciplinárního provinění, jelikož zde chybí jako předpoklad porušení právní povinnosti ze strany žalobkyně.

Žalobkyně dále namítá, že žalovaná se v rámci svého rozhodování vůbec nezabývala faktickou stránkou věci, tj. faktickou činností žalobkyně v předmětné lékárně, pouze formálně uzavřela na základě uzavřené pracovní smlouvy a ustanovení do funkce, že žalobkyně spáchala disciplinární provinění. Tento postup v řízení zcela jistě znamenal zkrácení na jejích právech na to, aby řízení bylo vedeno řádně a aby ze strany žalované byla vina žalobkyni prokázána bez jakýchkoliv pochybností, což se však nestalo.

Vzhledem k výše uvedenému žalobkyně navrhuje, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno.

Žalovaná ve vyjádření k podané žalobě, které bylo soudu doručeno dne 24.7. 2010, uvedla, že žalobu nepovažuje za důvodnou a k jednotlivým žalobním námitkám uvedla následující:

K námitce, že disciplinární řízení bylo zahájeno na základě návrhu podaného revizní komisi ČLK, která k tomu není oprávněna, žalovaná uvedla, že dle jejího názoru se jedná o chybný výklad zákona č. 220/1991 Sb. ze strany žalobkyně, neboť systematickým výkladem ustanovení § 10 až § 19 tohoto zákona je nutno dovodit, že zákonodárce neměl v úmyslu přiznat revizní komisi ČLK pravomoc v menším rozsahu než revizní komisi okresního sdružení lékárníků. Analogicky lze poukázat na pravomoc Čestné rady ČLK a čestné rady okresního sdružení lékárníků, když čestná rada okresního sdružení lékárníků vykonává dle § 13 odst. 1 zákona č. 220/1991 Sb. disciplinární pravomoc vůči členům sdružení a Čestná rada ČLK dle § 18 odst. 1 vůči všem členům komory. Obdobně čestná rada okresního sdružení lékárníků může § 13 odst. 3 písm. b) za disciplinární delikt uložit pokutu od 2.000,- Kč až do 20.000,- Kč, kdežto Čestná rada ČLK může za zvlášť závažný disciplinární delikt dle § 18 odst. 3 písm. a) zákona č. 220/1991 Sb. uložit pokutu od 3.000,- Kč do 30.000,- Kč. Obdobným způsobem je třeba posuzovat i vztah revizní komise okresního sdružení lékárníků a revizní komise ČLK.

Žalobkyně nebyla nijak zkrácena na svých právech, neboť skutečnost, zda návrh na zahájení disciplinárního řízení podala revizní komise ČLK nebo revizní komise okresního sdružení lékárníků, nemá na způsob vedení vlastního disciplinárního řízení žádný vliv.

Nad rámec toho žalovaná poukazuje na skutečnost, že v praxi jsou jednotlivé orgány některých okresních sdružení lékárníků nečinné, a tak by v souladu s ustanovením § 80 odst. 4 správního řádu připadala v úvahu i možnost, aby nadřízený správní orgán za tam uvedených podmínek věc převzal a rozhodl místo nečinného orgánu. Žalovaná se však s ohledem na shora uvedený výklad zákona nedomnívá, že by tento postup bylo třeba aplikovat.

K námitce žalobkyně, že postupem žalované jí byla odňata možnost dvoustupňového rozhodování v rámci kompetentních orgánů ČLK, žalovaná uvedla, že žalobkyně se zcela mýlí. Pro uvážení, zda se bude disciplinární řízení konat v prvním stupni před čestnou radou okresního sdružení lékárníků nebo Čestnou radou ČLK, je rozhodující pouze závažnost disciplinárního provinění v souladu s ustanovením § 18 odst. 3 zákona č. 220/1991 Sb., nikoliv, kdo je navrhovatelem zahájení disciplinárního řízení. Nadto žalovaná poukazuje na to, že dvouinstančnost disciplinárního řízení byla zachována, když proti rozhodnutí Čestné

radu ČLK lze podat jako opravný prostředek tuto správní žalobu dle s.ř.s., jak žalobkyně učinila.

Pokud žalobkyně poukazuje na to, že profesními předpisy ČLK jí jsou ukládány povinnosti jdoucí nad rámec zákona, žalovaná poukazuje na ustanovení § 2 odst. 2 písm. c), d) a f) zákona č. 220/1991 Sb., podle něhož je Česká lékárnická komora oprávněná mimo jiné stanovovat podmínky k výkonu soukromé praxe svých členů a k výkonu funkce odborných zástupců podle zvláštního předpisu, vydávat osvědčení o splnění těchto podmínek a uplatňovat vůči svým členům disciplinární pravomoc. Zákon ukládá České lékárnické komoře mj. povinnost dbát na to, aby její členové vykonávali své povolání odborně, v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným zákony a řády komor, dále, aby zaručovala odbornost svých členů a potvrzovala splnění podmínek k výkonu lékárnického povolání podle zvláštních předpisů. Je zřejmé, že povinnost člena zakotvená v § 13 odst. 2 licenčního řádu, že každý, kdo chce odborně vést lékárnu výkonem soukromé lékařské praxe nebo jako odborný zástupce podle zákona, musí být držitelem osvědčení k výkonu soukromé praxe, vydaného na základě zákona č. 220/1991 Sb., patří k jedné z nejzákladnějších povinností, bez jejíhož dodržování by nebylo možné vést evidenci ani realizovat jakýkoliv dohled nad kvalitou poskytovaných lékařských služeb a odborností členů vykonávajících soukromou lékařskou praxi.

Podle § 9 odst. 2 zákona č. 220/1991 Sb. má každý člen ČLK mimo jiné povinnost vykonávat své povolání odborně, v souladu s jeho etikou, způsobem stanoveným zákony a dodržovat profesní řady komory. Žalobkyně jako členka ČLK tedy byla a je povinná dodržovat vedle zákonů i stavovské předpisy ČLK.

K poslední námitce žalobkyně stran nesprávných skutkových zjištění žalovaná odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Proto žalovaná navrhl, aby byla podaná žaloba zamítnuta.

K tomuto vyjádření podala žalobkyně repliku, v níž setrvala na uplatněných žalobních námitkách.

Ve správním spise je založen návrh na zahájení disciplinárního řízení podaný revizní komisí ČLK dne 8.12. 2008. V tomto návrhu se uvádí, že žalobkyně vykonávala činnost odborného zástupce v lékárně Tesco Hrabová, aniž by byla držitelkou osvědčení ČLK k výkonu funkce odborného zástupce pro uvedenou lékárnou. Bylo zjištěno z příslušného rozhodnutí krajského úřadu o změně registrace nestátního zdravotnického zařízení, že žalobkyně je odborným zástupcem v této lékárně, ačkoliv v evidenci ČLK bylo zjištěno, že žalobkyni byla rozhodnutím ze dne 9.1. 2008 zamítnuta žádost o udělení osvědčení k výkonu funkce odborného zástupce pro tuto lékárnou. Z vyjádření žalobkyně bylo zjištěno, že skutečně byla zaměstnána v předmětné lékárně, přičemž pracovní poměr tam ukončila výpovědí ke dni 31.5. 2008.

Oznámením ze dne 19.2. 2009 bylo žalobkyni oznámeno zahájení disciplinárního řízení pro shora popsany disciplinární delikt. Dne 16.4. 2009 bylo provedeno ústní jednání, jehož se zúčastnil právní zástupce žalobkyně, žalobkyně se z účasti u tohoto jednání omluvila.

Při tomto jednání byly jako důkazy provedeny mimo jiné následující listiny: Vyjádření žalobkyně ze dne 26.1. 2009, v němž žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce uvedla, že žalobkyně dne 26.9. 2007 uzavřela se svým tehdejším zaměstnavatelem H. N. pracovní smlouvu se sjednaným druhem práce „odborný zástupce - vedoucí lékárník”,

dnem nástupu do práce byl sjednán den 1.11. 2007. Zaměstnavatel následně ke dni 10.12. 2007 jednostranně vystavil písemný dokument s názvem "ustanovení do funkce vedoucího lékárníka". Pracovní poměr žalobkyně byl ukončen ke dni 31.5. 2008, a to výpovědí. Žalobkyně upozornila, že jako profese je v jejím zápočtovém listu uvedena žalobkyní skutečně vykonávána práce pro tehdejšího zaměstnavatele, a to „lékárník“, navíc doba zaměstnání je vymezena od 1.12. 2007 do 31.5. 2008. Poukázala na to, že žalobkyně sice byla registrována jako odborný zástupce, ale již jí nebylo vydáno příslušné osvědčení ze strany ČLK, proto žalobkyně nemohla vykonávat tuto funkci a také funkci nikdy nevykonávala. Samotný zápis odborného zástupce u krajského úřadu sám o sobě nemůže znamenat výkon funkce. V okamžiku zápisu žalobkyně jako odborného zástupce krajským úřadem navíc předmětná lékárna nebyla ještě uvedena do provozu, neboť k zahájení činnosti této lékárny došlo teprve na konci prosince 2007. Poté, co se žalobkyně dozvěděla, že její žádost o vydání osvědčení byla zamítnuta, tuto skutečnost oznámila svému zaměstnavateli. Zaměstnavatel žalobkyně jako provozovatel lékárny si musel být vědom svých zákonných povinností, pokud ale žádné kroky k nápravě neučinil a i nadále ponechal žalobkyni zapsanou jako odborného zástupce, pak s ohledem na to, že žalobkyně nemá možnost jakéhokoli přístupu do příslušného spisového materiálu vedeného krajským úřadem, neměla žalobkyně žádné povědomí o tom, že by snad její zaměstnavatel jako provozovatel lékárny porušoval soustavně své právní povinnosti a ponechal jí zaevidovanu jako odborného zástupce. Odpovědnost za tento stav tak je výlučně na straně zaměstnavatele, nikoliv žalobkyně. Žalobkyně je proto přesvědčena, že se nedopustila jakéhokoli disciplinárního deliktu, má za to, že k celé situaci nedošlo zaviněním ani opomenutím z její strany, ale naopak bez jakékoli její vědomosti.

Při jednání byl rovněž proveden důkaz pracovní smlouvou uzavřenou mezi H. N. jako zaměstnavatelem, v níž údaje o zaměstnanci nejsou vyplněny. V pracovní smlouvě je uveden den nástupu do práce jako 1.12. 2007 a jako druh práce je uvedeno „odborný zástupce - vedoucí lékárník“. Pracovní smlouva je datována dnem 26.9.2007 a podepsaná je zaměstnavatelem osobně, místo pro podpis zaměstnance zůstalo prázdné. Dále byl proveden důkaz listinou ze dne 10.12. 2007 nadepsanou jako „ustanovení do funkce vedoucího lékárníka“, jíž je žalobkyni ze strany jejího zaměstnavatele sdělováno, že je ustavena do funkce vedoucího lékárníka v předmětné lékárně v souladu s ustanovením § 43 odst. 6 zákona č. 79/1997 Sb. Tato listina není opatřena žádným údajem o tom, že by s ní byla žalobkyně seznámena. Dále byl proveden důkaz výpovědi žalobkyně z pracovního poměru datovanou dnem 28.3. 2008, podle níž měl pracovní poměr skončit 31.5. 2008. Dále je ve spise založen zápočtový list, podle něž byla žalobkyně zaměstnána od 1.11. 2007 do 31.5. 2008 jako „lékárník“. Dále byl proveden důkaz nedatovaným vyjádřením předsedy okresního sdružení lékárníků Ostrava, z něhož vyplývá, že žalobkyně jej v průběhu měsíce února seznámila s faktem, že jí byla zamítnuta žádost o vydání osvědčení pro výkon funkce odborného zástupce a radila se s ním o dalším postupu.

Ve spise je dále založeno rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 3.12. 2007 č.j. MSK 172120/2007, z něhož vyplývá, že tento úřad jako odborného zástupce v předmětné lékárně zaregistroval žalobkyni.

Z protokolu o ústním jednání dále vyplývá, že právní zástupce vznesl námitku, že návrh na zahájení disciplinárního řízení nebyl podán revizní komisí okresního sdružení lékárníků, dále že licenční řád stanovuje podmínky pro výkon odborného zástupce nad rámec zákona č. 160/1992 Sb. a dále upozornil na skutečnost, že žalobkyně splnila veškeré povinnosti stanovené zákonem pro výkon funkce odborného zástupce. Poukázal rovněž na to, že žalobkyně nastoupila do práce dne 1.12. 2007 a nikoliv dne 1.11. 2007, jak je uvedeno v zápočtovém listě. Zástupce žalobkyně navrhl předvolat svědky k prokázání skutečnosti, že předmětná lékárna byla v období od 4.12. 2007 a do 31.12. 2007 pro veřejnost uzavřena; tyto

návrhy byly zamítnuty, neboť skutečnost uzavření lékárny považovala Čestná rada za prokázanou.

Na základě tohoto ústního jednání vydala Čestná rada ČLK dne 16.4. 2009 žalobou napadené rozhodnutí, jímž byla žalobkyně jednak zproštěna disciplinárního obvinění, že v období od 4.12. 2007 do 31.12. 2007 vykonávala funkci odborného zástupce předmětné lékárny, aniž by byla držitelkou osvědčení České lékárnické komory pro výkon funkce odborného zástupce a současně byla uznána vinnou, že v období od 1.1. 2008 do 31.5. 2008 vykonávala funkci odborného zástupce v předmětné lékárně, aniž by byla držitelkou osvědčení České lékárnické komory k výkonu funkce odborného zástupce, a to za tento disciplinární delikt jí bylo podle § 16 odst. 3 písm. a) organizačního řádu České lékárnické komory a § 18 odst. 3 písm. a) zákona č. 220/1991 Sb. uloženo disciplinární opatření, a to pokuta ve výši 5.000,- Kč.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaná uvedla, že z předložené pracovní smlouvy, z oznámení provozovatele krajskému úřadu i z listiny provozovatele ze dne 10.12. 2007 označené jako „ustanovení do funkce vedoucího lékárníka“ vyplývá, že žalobkyně funkci odborného zástupce - vedoucího lékárníka skutečně vykonávala. Tvrzení žalobkyně o tom, že tuto funkci nevykonávala, označila Čestná rada za účelové. Předložený zápočtový list, kde je uvedena profese „lékárník“, jednak nepůsobí věrohodně, když tento text byl dodatečně dopsán rukou, přestože ostatní údaje byly vyplněny na počítači a následně celý dokument vytištěn, pro Čestnou radou jsou dále rozhodující údaje v pracovní smlouvě a ustanovení funkce odborného zástupce, přestože údaje v důchodovém listu se liší, neboť důchodový list slouží pouze k potvrzení o délce zaměstnání o zápočtu dob zaměstnání pro účely nemocenského pojištění a profese zaměstnance je zde podružným údajem na rozdíl od pracovní smlouvy nebo ustanovení do funkce. Čestná rada vzala za prokázané, že předmětná lékárna byla do 31.12. 2007 uzavřena, a proto žalobkyně ve vztahu k tomuto období disciplinárního obvinění zprostila. Pro období od 1.1. 2008 do 31.5. 2008 však žalobkyně uznala vinnou.

K tvrzení žalobkyně o tom, že funkci odborného zástupce nevykonávala, žalovaná dále uvedla, že žalobkyně věděla, že má uzavřenou pracovní smlouvu na pracovní pozici odborného zástupce - vedoucího lékárníka, obdržela i ustanovení do funkce ze dne 10.12. 2007, a tak si musela být vědoma, že do funkce odborného zástupce byla svým zaměstnavatelem ustanovena. Pokud dle svého tvrzení tuto funkci nevykonávala, ačkoliv věděla, že je do této funkce ustanovena, měla tuto skutečnost bez prodlení nahlásit České lékárnické komoře a příslušnému krajskému úřadu.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Soud se nejprve zabýval žalobní námitkou, podle níž povinnost vyžadovaná profesními předpisy České lékárnické komory, aby funkci odborného zástupce v lékárně vykonávala pouze osoba, která je držitelem osvědčení k výkonu funkce odborného zástupce vydaného Českou lékárnickou komorou, jde nad rámec zákona. Podle § 2 odst. 2 písm. c) a d) je Česká lékárnická komora mj. oprávněna stanovovat podmínky k výkonu funkce odborných zástupců podle zvláštního předpisu a vydávat osvědčení o splnění těchto podmínek.

Tvrdí-li tedy žalobkyně, že požadavek, aby funkci odborného zástupce vykonávala pouze taková osoba, která je držitelem osvědčení o splnění podmínek pro výkon funkce odborného zástupce, jde nad rámec zákona, je zřejmé, že se mýlí, neboť takový požadavek vyplývá z ust. § 2 odst. 2 písm. d) zákona č. 220/1991 Sb. Soud přitom nemůže v tomto řízení posuzovat, zda o žádosti žalobkyně o vydání tohoto osvědčení mělo být vyhověno, resp. posuzovat zákonnost rozhodnutí České lékárnické komory ze dne 9. 1. 2008 čj. 480/osv/07,

jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně o vydání osvědčení o splnění podmínek k výkonu funkce odborného zástupce. Toto rozhodnutí je samostatným rozhodnutím, které je samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví, avšak žalobkyně svého práva podat proti tomuto rozhodnutí správní žalobu, ve stanovené lhůtě nevyužila.

Pro závěr o tom, zda se žalobkyně dopustila správního deliktu je v této věci je podstatná skutečnost, že nebyla držitelem osvědčení o splnění podmínek pro výkon funkce odborného zástupce. Nemohla tedy podle ust. § 1 odst. 2 Licenčního řádu České lékařské komory vykonávat funkci odborného zástupce, přičemž podle § 9 odst. 2 písm. b) zákona č. 220/1991 Sb. je žalobkyně povinna profesní předpisy znát a dodržovat.

Soud shledal důvodnou námitku žalobkyně, že kárné řízení nebylo v jejím případě zahájeno na návrh orgánu, který je k podání takového návrhu oprávněn.

Podle § 14 odst. 2 zákona č. 220/1991 Sb. revizní komise okresního sdružení

a) kontroluje činnost okresního sdružení,

b) pozastavuje rozhodnutí představenstva, je-li v rozporu s právními předpisy, řády a ostatními předpisy komory; pozastavené rozhodnutí předloží okresnímu shromáždění,

c) podává návrh na zahájení disciplinárního řízení.

Podle § 19 odst. 2 zákona č. 220/1991 Sb. revizní komise komory

a) kontroluje činnost komory,

b) pozastavuje výkon rozhodnutí prezidenta, viceprezidenta a okresního shromáždění, jsou-li v rozporu s právními předpisy nebo organizačním řádem a ostatními předpisy komory; pozastavené rozhodnutí předloží představenstvu komory,

c) pozastavuje výkon rozhodnutí představenstva, jsou-li v rozporu s právními předpisy nebo organizačním řádem a ostatními předpisy komory; pozastavené rozhodnutí předloží sjezdu delegátů.

Zákon tedy výslovně svěřuje pravomoc podat návrh na zahájení kárného řízení revizní komisi okresního shromáždění, revizní komisi komory tuto pravomoc výslovně nesvěřil. Žalovaný se domnívá, že tuto pravomoc lze dovodit výkladem, neboť podle jeho názoru zákonodárce jistě neměl v úmyslu svěřit revizní komisi komory menší oprávnění nežli revizní komisi okresního shromáždění. Soud však tento názor nesdílí.

Předně je nutno vidět, že formulace zákona nijak nenasvědčuje tomu, že by se snad jednalo o opomenutí zákonodárce a že by vynechání této pravomoci v ust. § 19 odst. 2 zákona bylo jen jakýmsi legislativním nedopatřením. Z formulací ostatních pravomocí revizní komise komory je zřejmé, že se jedná o kontrolní pravomoci vůči orgánům komory (ať už na okresní nebo na centrální úrovni), nikoli však o kontrolní pravomoci vůči jednotlivým členům. Lze tak vysledovat záměr zákonodárce směřující skutečně k tomu, aby pravomoc podat návrh na zahájení disciplinárního řízení měla výhradně revizní komise okresního sdružení. Tento záměr může mít své opodstatnění v tom, že revizní komise okresního sdružení (narozdíl od revizní komise komory) může mít detailnější povědomost o jednotlivých okolnostech konkrétního případu, jakož i o osobních poměrech člena, vůči němuž by mělo disciplinární řízení směřovat, a může tedy lépe posoudit, zda všechny okolnosti případu skutečně vyžadují, aby byl řešen podáním návrhu na zahájení disciplinárního řízení.

V případě nečinnosti revizní komise okresního sdružení rovněž nelze aplikovat ust. § 80 správního řádu, neboť toto ustanovení se vztahuje na případy nečinnosti správního orgánu

spočívající v tom, že tento orgán nevydá rozhodnutí v řízení, které je již zahájeno, anebo že nezahájí z moci úřední řízení, k jehož zahájení je takový orgán povinen. Disciplinární řízení podle zákona č. 220/1991 Sb. je však řízením návrhovým, Čestná rada, která rozhodnutí v disciplinárním řízení vydává, nemůže takové rozhodnutí vydat bez příslušného návrhu. Revizní komise okresního sdružení tu pak není v postavení správního orgánu, který je povinen vydat rozhodnutí nebo zahájit řízení z moci úřední, neboť je tu v podstatě v postavení navrhovatele, který svým úkonem iniciuje zahájení disciplinárního řízení, k jehož vedení je však příslušný jiný orgán.

S žalovaným nelze souhlasit v tom, že okolnost, kdo podal návrh na zahájení disciplinárního řízení, nemá vliv na průběh řízení, které bylo zahájeno až okamžikem doručení návrhu na zahájení disciplinárního řízení žalobkyni a bylo vedeno před Čestnou radou České lékařnické komory. Jak bylo shora odůvodněno, zákonodárce svěřil pravomoc podat návrh na zahájení řízení pouze revizní komisi okresního shromáždění, přičemž touto právní úpravou sledoval jistý legitimní a racionální účel.

Je možno pro srovnání poukázat na ust. § 2 odst. 8 trestního řádu, podle něhož trestní stíhání před soudy je možné jen na základě obžaloby nebo návrhu na potrestání, které podává státní zástupce. Podle čl. 8 odst. 2 Listina základních práv a svobod platí, že nikdo nesmí být stíhán nebo zbaven svobody jinak než z důvodů a způsobem, který stanoví zákon. Dle názoru soudu je tak nutno dovodit, že i disciplinární řízení může být vedeno (tj. člen komory stíhán) jen na základě návrhu podaného orgánem k podání takového návrhu oprávněným, tj. v daném případě revizní komisí okresního sdružení. Soud proto uzavírá, že je-li disciplinární řízení vedeno na základě návrhu podaného revizní komisí komory, je od samého počátku stíženo vadou.

Naproti tomu je nutno souhlasit s žalovaným v tom, že tímto postupem nebylo žalobkyni upřeno právo na projednání její věci ve dvou instancích před profesními orgány ČLK, neboť takový postup výslovně předvídá zákon. Jedná-li se o „běžné“ porušení povinností člena komory, rozhoduje dle § 13 odst. 3 zákona v prvním stupni čestná rada okresního sdružení. Proti jejímu rozhodnutí je pak možno podle § 13 odst. 4 zákona podat opravný prostředek, o němž rozhoduje Čestná rada komory (§ 13 odst. 5 zákona). Naproti tomu v případě závažného porušení povinnosti člena komory rozhoduje Čestná rada komory podle § 18 odst. 3 zákona jako prvostupňový orgán a proti jejímu rozhodnutí je možno podat správní žalobu podle § 65 a násl. s. ř. s. Věcná příslušnost se tak řídí stupněm závažnosti projednávaného disciplinárního deliktu, nikoli tím, který orgán je navrhovatelem - s ohledem na to, že zákon připouští zahájení řízení toliko na návrh revizní komise okresního sdružení, by ostatně ani takové rozlišení nebylo možné.

Soud rovněž dává žalobkyni za pravdu v tom, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav odůvodňující učinit závěr, že žalobkyně skutečně v rozhodném období vykonávala funkci odborného zástupce v předmětné lékárně. Disciplinárním deliktem podle zákona č. 220/1991 Sb. může být zásadně toliko jednání zaviněné. Aby tedy byla prokázána odpovědnost žalobkyně za disciplinární delikt, muselo by být v daném případě předně nepochybně zjištěno, že žalobkyně vůbec měla povědomost o tom, že je jako odborný zástupce v předmětné lékárně evidována. K takovému závěru však nebyly shromážděny dostatečné důkazy.

Takovým důkazem předně nemůže být pracovní smlouva, kterou měla žalobkyně uzavřít. Její písemně vyhotovení, které je založeno ve správním spise, totiž jednak není žalobkyní podepsáno a jednak v něm nejsou jakékoli identifikační údaje o žalobkyni, neboť v této smlouvě jakékoli údaje o zaměstnanci, který ji uzavírá, zcela chybějí. Listina nadepsaná jako ustanovení do funkce odborného zástupce rovněž nemůže jako důkaz této skutečnosti

posloužit, neboť ve spise chybí jakýkoli doklad o tom, že by tato listina byla žalobkyni doručena nebo s ní byla jinak seznámena. Konečně nemůže jako doklad této skutečnosti sloužit ani rozhodnutí krajského úřadu o změně v registraci lékárny jako zdravotnického zařízení, neboť rovněž není ve spise žádný doklad, že by žalobkyně byla s tímto rozhodnutím seznámena.

Je rovněž třeba poukázat na to, že krajský úřad vydal rozhodnutí o změně v registraci již dne 3. 12. 2007, ačkoli žalobkyně o vydání osvědčení požádala teprve dne 11. 12. 2007 (tj. ještě před zahájením provozu v předmětné lékárně) a o její žádosti bylo rozhodnuto až dne 9. 1. 2008. Žalobkyně popírala, že by funkci odborného zástupce v předmětné lékárně vykonávala, (viz její vyjádření ze dne 22. 9. 2008 „V lékárně jsem nikdy funkci odborného zástupce nevykonávala...“), sama pak uváděla, že okamžitě poté, co se dozvěděla o tom, že její žádost vydání osvědčení byla zamítnuta, upozornila na nutnost řešení situace jednak svého zaměstnavatele a jednak předsedu příslušného okresního sdružení. Je tak třeba jednoznačně konstatovat, že žalovaný neshromáždil dostatečné podklady, aby mohl učinit závěr o spáchání disciplinárního deliktu žalobkyní.

Poukazuje-li žalovaný na nevěrohodnost údajů v žalobkyní předloženém zápočtovém listě, musí soud konstatovat, že v tomto ohledu nemají tvrzení žalovaného žádnou relevanci pro skutková zjištění. I pokud by soud připustil, že označení profese, již žalobkyně u zaměstnavatele vykonávala, jako „lékárník“, které je na zápočtovém listě ručně dopsáno, je podvrhem, jak žalovaný naznačuje, stále by to ještě nic nevypovídalo o tom, zda žalobkyně ve skutečnosti u svého zaměstnavatele vykonávala funkci odborného zástupce (vedoucího lékárníka), neboť pokud by soud přistoupil na to, že lze ignorovat zmíněný ručně dopsaný údaj, zůstala by žalobkyní vykonávaná profese nevyplněna a tedy by tato listina rovněž nemohla sloužit jako doklad o tom, jakou profesi žalobkyně u svého zaměstnavatel skutečně vykonávala. Soud proto uzavírá, že rozhodnutí žalovaného v tomto případě nemá dostatečnou oporu ve zjištěném skutkovém stavu.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Žalobkyně měla se svojí žalobou úspěch a náleží jí proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Tyto náklady spočívají v nákladech souvisejících se zastoupením advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za 3 úkony právní služby po 2100 Kč (za převzetí věci, sepsí žaloby a podání repliky k vyjádření žalovaného), a 3 režijní paušály po 300 Kč. Celkem tedy činí náklady na právní zastoupení 7.200,- Kč. K tomu se připočítává daň z přidané hodnoty ve výši 20 %, již je advokát žalobkyně plátcem, ve výši 1.440,- Kč. Další náklady představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000 Kč. Proto soud přiznal žalobkyni právo na náhradu nákladů řízení ve výši 10.640,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě dvou týdnů po

doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu.

Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Praze dne 3. února 2011

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu